Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 14 THURSDAY, JANUARY 22 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 -ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 22-го СІЧНЯ 1998 р. Ч. 14 РІК CV

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПИСАВ БЮДЖЕТ

Київ. — Президент Леонід Кучма остаточно схвалив бюджет на 1998 рік, який передбачає дефіцит у розмірі 3.3 відс. від валового національного продукту, повідомив 20-го січня речник Президента.

Бюджет, який парламент прийняв 30-го грудня минулого року — перший раз вчасно за період незалежності, набуде чинности через 10 днів після опублікування його в українських газетах. Речник Президента не назвав точної дати, коли документ опублікують. Тим часом буде чинним старий бюджет, який Верховна Рада схвалила минулого року майже з піврічним запізненням.

Бюджет на 1998 рік передбачає прибутки у сумі 21.1 блн. гривень і видатки — 24.48 блн. гривень. Дефіцит, який становитиме 3.38 блн. гривень, покриватиметься на 1.3 блн. гривень з внутрішніх джерел і на 2.5 блн. гривень за рахунок зовнішніх позичок.

ПРЕМ'ЄР ВІДКИНУВ ЗВИНУВАЧЕННЯ

Київ (УНІАР). — Прем'єр-міністер Валерій Пустовойтенко відкинув усі звинувачення на свою адресу у розкраданні фондів під час ремонту Палацу Культури „Україна".

Як уже інформовано, Верховна Рада звернулася до Президента з вимогою звільнити В. Пустовойтенка, звинувативши його у неправильному використанні 40 млн. дол., призначених на відновлення палацу.

За словами голови Уряду, слідство проводили депутати-непрофесіонали, які навіть не викликали його на розмову. Ремонт палацу відбувався згідно з кошторисом Комітету з питань містобудування на суму 108 млн. грв., сказав В. Пустовойтенко.

Прем'єр-міністер закликав Верховну Раду до конструктивної співпраці і відкинув ідею конфронтації з парламентаристами. В. Пустовойтенко не підтримав заклик радника Президента Анатолія Гальчинського припинити уповноваження парламенту і ввести на кілька років президентську форму правління. Прем'єр зауважив, що „не хоче псувати стосунки з парламентом". Водночас голова Уряду наголосив, що всуперечу рішенню Верховної Ради, він виконуватиме свої обов'язки до осени 1999 року — закінчення терміну президентства Л. Кучми.

В. Пустовойтенко підкреслив, що згоден, щоб прокуратура завершила розслідування, розпочате парламентом, і висловив певність, що у справі з ремонтом палацу порушень не виявлять.

На українсько-американські навчання запрошено Росію

Київ. — Україна і ЗСА проведуть цього літа на Львівщині спільні військові навчання, на які запрошено і Росію, повідомив 20-го січня речник Міністерства Оборони України Дмитро Шкурко.

За його словами, навчання „Щит миру-98" відбудуться в червні або липні у рамках американсько-української оборонної співпраці „в дусі програми НАТО 'Партнерство для миру'".

Д. Шкурко сказав, що Україна вислала запрошення Росії, однак ще рано стверджувати, що остання погодиться брати у навчаннях участь. Речник зазначив, що навчання не фінансує НАТО і на них запрошено інших учасників програми „Партнерство для миру".

1995 року Україна, Росія і ЗСА вже проводили спільні навчання на українській території. Однак торішні військово-морські маневри „Морський бриз-97" на Чорному морі викликали негативну реакцію Москви, яка оцінила їх як демонстрацію сили НАТО біля своїх кордонів. Росію запрошували на ці навчання, але вона відмовилася від участи.

У вересні минулого року ЗСА проводили спільні маневри з Казахстаном і Узбекістаном. Ці маневри, за оцінкою оглядачів, засвідчили, що ЗСА мають свої особливі інтереси в Середній Азії.

Л. Кучма обговорив з Б. Єльцином співпрацю

Київ (УНІАР). — Президент України Леонід Кучма, повернувшись із короткотермінових вакацій, провів телефонічну розмову з президентом Росії Борисом Єльциним.

Голови держав обговорили широкий спектр питань, приділивши найбільшу увагу двосторонньому співробітництву. Л. Кучма дав високу оцінку указові, підписаному Б. Єльциним, яким скасовується від 1-го лютого податок на додану вартість на українські товари, що ввозяться на територію Росії, повідомило українське радіо. „Цей крок російського керівництва та ратифікація українським парламентом широкомасштабного договору з Росією створюють найсприятливіші умови для випрацювання та успішного здійснення програми економічного співробітництва України та Російської Федерації на подальші 10 років", — сказав Л. Кучма.

Український Президент поінформував, що 20-го січня Кабінет Міністрів України мав розглянути проєкт згаданого документу. Затвердження цієї програми стане важливим елементом з підготови до запланованої на лютий офіційної візити Л. Кучми до Росії.

Президенти двох держав відзначили важливість та ефективність постійних українсько-російських консультацій і зустрічей як офіційного, так і неофіційного характеру, на найвищому рівні.

Наступна робоча зустріч Л. Кучми і Б. Єльцина відбудеться 30-31-го січня у підмосковній резиденції російського президента.

Київ допомагатиме будувати „шовкову дорогу"

Київ. — Україна візьме участь у будівництві нової „шовкової дороги" — залізниці, яка сполучить Узбекістан, Киргизстан і Китай, сказав 19-го січня прем'єр-міністер Валерій Пустовойтенко, повернувшись з дводенної візити до Узбекістану.

За словами голови українського Уряду, це будівництво коштуватиме 1.2 блн. дол. Він не сказав, яка частина проєкту припаде на Україну, але зазначив, що у здійсненні його будуть затруднені українські робітники і Україна як виробник сталі доставлятиме будівельний матеріял.

В. Пустовойтенко повідомив, що Київ і Ташкент вирішили створити в Луганській спільне підприємство для виробництва льокомотив. Дві країни погодилися також виробляти на авіяційному заводі в Ташкенті новий український транспортний літак Ан-70.

За словами В. Пустовойтенка, під час його поїздки обговорювався доставу в Україну узбецького газу і бавовни. Трохи раніше один український урядовець заявив, що Київ погодився імпортувати щорічно з Узбекістану шість більйонів кубометрів газу.

В половині лютого до Києва має прибути узбецький президент Іслам Карімов.

У Києві відбулася правописна конференція

(НТШ–А, ЛО). — На 3-му Конгресі Міжнародної Асоціяції Україністів в Харкові 1996 року вирішено відзначити 70-ліття Всеукраїнської правописної конференції в Харкові 1927 року, яка дала основу для соборного українського правопису, якого затвердили до вживання НТШ та ВУАН. Коли в УССР поступово ліквідували і зміняли частини цього правопису, щоб зблизити мову до російської, діяспора засадничо досі притримується ще Харківського правопису.

Перша конференція для відзначення Харківського правопису відбулася в Іллинойському університеті в Урбані у червні 1997 року. Київська конференція відбулася 12–13-го грудня 1997 року у приміщенні Національного Університету „Києво-Могилянська Академія" (НаУКМА). Її організували Українська національна комісія з питань правопису (голова Микола Жулинський) і Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці (заступниця голови Лариса Онишкевич) при співпраці Інституту української мови та Українського мовно-інформаційного фонду НАНУ і НаУКМА. У конференції брали участь члени Комісії з питань правопису та запрошені мовознавці і літературознавці. На початок конференції всі присутні дістали "Тези наукової конференції з проблем сучасного українського правопису і термінології" (110 стор.), із тезами 66 доповідей.

На конференції порушено і загальні принципові та специфічні закони правопису чи уживання термінології. Резолюції конференції підсумовують загальні ствердження на пленарних засіданнях і не включають детальних рекомендацій із дискусій на секційних засіданнях.

Президент пропонує Ізраїлеві свій плян

Вашінгтон. — У вівторок, 20-го січня, у Білому Домі президент Билл Клінтон відбув зустріч з ізраїльським прем'єр-міністром Беньяміном Нетаняґу, котрої головним завданням було знайти вихід із теперішньої напруженої ситуації між Ізраїлем і палестинцями. На цій зустрічі американський Президент запропонував Б. Нетаняґу свій докладний плян для послідовного відтягнення ізраїльських окупаційних військ з околиць західнього берега ріки Йордан. Обговорюючи з Президентом запропонований плян, ізраїльський прем'єр-міністер при кожній нагоді підкреслював, що будь-які відтягнення військ залежатимуть від виконання палестинцями ізраїльських передумов — охороняти права ізраїльських поселенців і кращих вислідів у боротьбі з терором.

Хоч обидві зустрічі, ранішня і вечірня, відбувалися з метою зрушити перервані мирні переговори між Ізраїлем і палестинцями, то на обидвох відбувалося цілеве вимінання зі сторони В. Нетаняґу суттєвих можливостей розв'язки існуючих перепон. Натомість говорилося про нові проблеми з деякими колами американських жидів, яким не надо вподоби теперішня політика ізраїльського уряду.

Не зважаючи на це, офіційні чинники уважають, що зважививши все, то ці зустрічі були корисними, бо їх можна уважати можливими передвісниками майбутніх мирних переговорів між палестинцями та Ізраїлем.

На зустрічі з провідником Палестинської самоуправи Ясіром Арафатом, який вже прибув до ЗСА, президент Б. Клінтон буде обговорювати ці самі справи. Крім того, офіційні чинники ЗСА сподіваються, що ці розмови допоможуть у недалекому майбутньому стати підложжям для прямих переговорів між Б. Нетаняґу та Я. Арафатом у справах миру і політичної стабільности в тому регіоні.

Виведення ізраїльського війська з арабських територій знову відтягнено

Єрусалим, Ізраїль. — Кабінет міністрів Ізраїля знову відклав убік заплановане питання щодо виведення військ з окупованих арабських територій. Ізраїльські міністри вирішили дочекатися повернення прем'єра Беньяміна Нетаняґу з Вашінґтону, де він у ці дні зустрічається з Президентом З'єднаних Стейтів Америки Биллом Клінтоном.

Американські спостерігачі підкреслюють, що Білий Дім все наполегливіше домагається, щоб Ізраїль вивів своє військо зі західнього берега Йордану, однак ізраїльська спільнота в цьому питанні в такій мірі поділена, що прийняття остаточного рішення стає все більшою проблемою. Все ще ніхто, навіть Б. Нетаняґу, не може сказати, яку частину території на західньому березі Йордану ізраїльтяни передадуть палестинцям. Подруге, відведення свого війська жиди все більше узалежнюють від виконання палестинцями певних умов. Минулого тижня Ізраїль оприлюднив список тих умов, який має 12 сторінок.

Згідно з давнішим домовленням, Ізраїль повинен до середини цього року трьома заходами звільнити окуповані території, але не подібно, що це станеться. Опозиція вимагає від Б. Нетаняґу взагалі відмовитися від пляну виведення військ. Прем'єр, опинившись „між молотом і наковальнею", змушений їхати за порадою до Вашінґтону, який робить все для того, щоб не дати похоронити мирний процес на Близькому Сході.

Зволікання з виведенням ізраїльських військ викликає все гострішу критику збоку інших арабських держав. Наприклад, урядова єгипетська газета „Аль-Ахбар" назвала нового амбасадора ЗСА в Єгипті „представником жидівського і сіоністського лобі" і написала, що відтепер Ізраїль має в Єгипті двох своїх амбасадорів, оскільки американський дипломат Деніел Курцер обстоює інтереси Ізраїля, а не З'єднаних Стейтів Америки.

В Україні
(З інформацій УНІАР)

ЦІКАВЛЯТЬСЯ ВАЛЮТНИМИ РАХУНКАМИ П. ЛАЗАРЕНКА

КИЇВ. — В суботу, 17-го січня, в газеті „День" з'явилося повідомлення з посиланням на пресовий центр Генеральної прокуратури, що проти колишнього прем'єр-міністра України Павла Лазаренка порушено карну справу. І зроблено це „за фактами протизаконного відкриття за межами України валютних рахунків". Газета повідомляє, що кримінальну справу порушено „в установленому законом порядку на підставі офіційно отриманих від федерального відомства поліції Швайцарії матеріялів". Агентство „Інтерфакс-Україна" також повідомило, що Генеральна прокуратура отримала від швайцарської поліції банківські документи й офіційні свідоцтва, що стосуються закордонних рахунків П. Лазаренка.

ГОТУЮТЬ ПРОЄКТ „МАЛОЇ КОНСТИТУЦІЇ"

РІВНЕ. — На обговорення жителів області винесено проєкт статуту територіяльної громади. Цей документ називають „малою конституцією" міста. Документ розроблено на основі Конституції України, Хартії европейських міст, закону України про місцеве самоуправління. Статут встановлює права і обов'язки членів територіяльної громади — мешканців Рівного, а також способи і форми самоуправління та взаємовідносин з владою та різними громадськими організаціями. За словами голови Рівенської Міської Ради Ростислава Рожанського, проєкт статуту територіяльної громади міста після обговорення в пресі затвердить Міська Рада, після чого має пройти реєстрацію в Міністерстві Юстиції України. В ході підготови проєкту було використано модельний статут, підготований Асоціяцією Міст України, яку очолює посадник Рівного Володимир Мороз. Голова Міської Ради вважає, що статути територіяльних громад допоможуть українським містам налагодити ефективне самоврядування та зміцнити контакти із закордонними містами-побратимами.

ПІДТОПЛЕНІ СЕЛА

ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ. — Тут продовжують страждати від повені 12 сільських районів. Загони аварійно-рятівної служби копають канали для відведення води, та попри всі їх старання десятки тисяч людей перебувають у скрутному становищі. Наприклад, тільки в одному селі Подо-Калинівка понад 230 будинків та присадибних ділянок є ще підтопленими. Вода стоїть на вулицях, у підвалах, під фундаментами. Стіни будинків потріскали, підлоги деформувалися, вода в криницях та артезіянських свердловинах забруднена навіть на глибині 25–30 метрів. В умовах зими люди з малими дітьми не мають куди податися. Вода в цих селах почала заливати підвали ще в серпні минулого року, але місцеві керівники на скарги не зважали. Запрошували голову Цюрупинської районної адміністрації Володимира Яковенка, але він не приїхав. Стражданням селян не видно кінця і вони вирішили судити управління меліорації та пікетувати обласну і районну адміністрації.

ПОЧАВСЯ ЗСУВ ҐРУНТУ

ІВАНО-ФРАНКІВЩИНА. — Великі дощі в кількох районах області стали причиною того, що біля села Ланчин, Надвірнянського району, під залізничною колією почався зсув ґрунту. За одну ніч небезпечна ділянка швидко поширилася на 20 метрів у довжину та і понад три метри в ширину. Довелося зупинити рух поїздів та розпочати негайне укріплення ділянки. Це все коштувало 30,000 гривень.

„Наш новий задум потребує підтримки громади"

Парсиппані, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Коли до нашої редакції приходить такий частий гість як проф. Тарас Гунчак, можна відразу сподіватися, що він знову розпочав якийсь великий проєкт і хоче якнайскоріше поділитися інформаціями про нього з нами, а через нас із читачами нашого щоденника.

Тим разом мало окреслити задум великим, а це просто монументальна наукова праця, за яку взявся разом із проф. Т. Гунчаком такі відомі з літератури і наукового світу особи як Валерій Шевчук, Юрій Шаповал і Тарас Кононенко. Це має бути семитомник під назвою „1000 років української суспільно-політичної та філософічно-релігійної думки — матеріяли та документи", і ця праця призначена для вжитку шкіл, університетів та усіх, що навчають, або цікавляться цими темами.

— Що стало поштовхом для вас взятися за таке велике діло саме тепер? — питаємо нашого гостя.

— Бачите, праця „Українська суспільно-політична думка в XX століття" опрацьована у трьох томах мною і Романом Сольчаником, а видана „Сучасністю" в 1983 році вже вичерпана, отож виринула пропозиція цю працю поширити та, маючи тепер доступ до архівів та інших матеріялів, приготовити повну збірку на цю тему, включаючи ще й філософсько-релігійну проблематику. Праця на часі, дуже потрібна, як бачу із свого перебування серед наукового світу України.

— Нам відомо, що ви тепер перебуваєте цілий рік в Києві. Чи можете дещо поінформувати про свої там завдання?

Д-р Т. Гунчак.

— Я, як вам відомо, отримав стипендію Фулбрайта на цілий академічний рік, щоб в Київському Університеті викладати на тему „Україна XX століття в контексті европейської політики" і це роблю, а крім того ви-

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

ДО БАГДАДУ НА РОЗМОВИ з офіційними чинниками іракського уряду у понеділок, 19-го січня, прибув Ричард Батлер, головний керівник збройних інспекторів Організації Об'єднаних Націй. Згідно з повідомленнями засобів масової інформації, на перший зустрічі з офіційними чинниками, в день його прибуття не було жодних успіхів. У вівторок зустрічі та розмови продовжувалися, включно з заступником прем'єр-міністра Тарік Азізом. Р. Батлер намагається знайти розв'язку на погрози Іраку зупинити працю збройних інспекторів, якщо вони ії не закінчать до половини травня. Крім того, він хоче добитися перевірки групам збройних інспекторів тих місць, де їм досі не дозволяли входити.

НА ОФІЦІЙНИХ ВІДВІДИНАХ у Китаю перебуває секретар Департаменту оборони Віллям Коген. Ці відвідини є ще одною спробою Уряду президента Билла Клінтона поліпшити стосунки між обидвома країнами. У понеділок, 19-го січня, китайські господарі взяли В. Когена та його співробітників на екскурсію одної з військових інсталяцій, котрої присутність ще до недавна Китай не підтверджував. Такий крок зі сторони Китаю можна назвати справжньою спробою покращити досить напружені відносини між Китаєм, і ЗСА. В. Коген під час згаданих відвідин відбув розмови з чільними політичними і військовими представниками китайського уряду, включно з міністром закордонних справ Кіян Кіченом, міністром оборони Чі Гаотіяном, заступником голови центрального військового комітету Жанг Ваняном і китайським президентом Жія Земіном.

В АМЕРИЦІ

ЕКСПЕРТИ ЗАБЕЗПЕЧЕНЬ КАЖУТЬ, що сумніваються чи пропонований президентом Биллом Клінтоном плян, відкрити Медікер для осіб від 55 до 64 років життя, зможе сам себе оплатити. На їхню думку, до цього пляну зголоситься найперше найбільш хворобливі, а тим самим і найдорожчі на видатки особи. Впродовж останніх двох тижнів Б. Клінтон та інші члени його Уряду постійно рекламують згаданий плян як відповідальний та „самоплачуваний". Вони твердять, що нові члени самі оплачуватимуть всі видатки тому не буде потреби будь-яких державних субсидій, жодного риску для Медікер ані жодних додаткових оплат для теперішніх членів Медікер. Одначе такі відомі актуарії як Роберт Меєрс, Віллям Блюм, Джулія Филиппс і Роналд Кінг, кажуть, що сумніваються чи згаданий плян сам себе оплатить.

ПРОБУЮЧИ ПОСИЛИТИ УРЯДОВЕ введення в життя законів расових повноправностей в країні, Президент Билл Клінтон у понеділок, 19-го січня, повідомив, що звернеться до Конгресу з проханням на 16 відсотків збільшити фонди наступного року для повнішого впровадження згаданого законодавства. Пляни збільшити згадані видатки будуть включені у пропонований Президентом бюджет і якщо Конгрес на це погодиться то сума фондів для покращання та введення в життя законів громадських прав збільшиться з 86 млн. дол. до 602 млн. дол. Виявлення конкретних точок свого пляну Президент залишив віцепрезидентові Ал Горові під час його виступу на святкуваннях Дня Мартіна Лютера Кінга, мол.. в Атланті, Джорджя.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

UNA & Svoboda tel.: (973) 292-9800; Svoboda Fax: (973) 644-9510; UNA Fax: (973) 292-0900

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Parsippany,, NJ

Україна — ЮНЕСКО

В кінці минулого року Україну відвідав — вперше від часу постання незалежної держави — Федеріко Майор, генеральний директор ЮНЕСКО, Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури. Як відомо, це досить авторитетна і впливова міжнародна установа, тому можна сподіватися, що тісніша співпраця з нею сприятиме підвищенню престижу молодої української держави на світовій арені.

У висліді візити Ф. Майора було підписано меморандум про співробітництво між двома сторонами. Цей документ передбачає надання Україні допомоги у важливих ділянках культури, зокрема в тих, де ситуація за шість років державної самостійности не тільки не стала кращою, але ще й погіршилася — в галузі освіти, реформування шкільних систем і навчальних програм. Також спеціяльним чином ЮНЕСКО допомагатиме Україні у вишколі кадрів, створенні сучасної інфраструктури незалежних і плюралістичних засобів масової інформації, сприятиме доступові українських спеціялістів і споживачів до світових комунікаційних мереж, зосібна інтернету, рекомендуватиме найефективніші варіянти зформування національної політики та здійснення реформ у галузі зв'язку та інформації.

Особливо активно ЮНЕСКО підтримуватиме Україну у здійсненні проєктів, що стосуються заохочення й розвитку молодих талантів, а також програм, спрямованих на збільшення національних можливостей у ділянці видання книг і поширення друкованої продукції, в кіномистецтві, музиці, театрі і т. д. У меморандумі підкреслюється намір ЮНЕСКО сприяти популяризуванню української національної культури шляхом публікування видатних творів української літератури, здійснення міжнародних обмінів, а також брати безпосередню участь у відзначенні важливих культурних подій та ювілеїв 1998 року — 100-річчя від дня народження українського поета Володимира Сосюри, 1100-річчя від дня заснування давньоукраїнського міста Галича, 100-річчя від дня заснування Національного Технологічного Університету „Київський Політехнічний Інститут", а в серпні 1999 року — 100-річчя від дня народження мистця Олександра Саєнка.

Зі свого боку, Україна підтримає зусилля ЮНЕСКО на терені здійснення так званого трансдисциплінарного проєкту „На шляху до культури миру", а також ініціятиви ЮНЕСКО у справі розвитку наукових та освітніх систем, щоб вони відповідали соціяльним змінам і вимогам XXI сторіччя.

Після підписання згаданого документу Ф. Майор, між іншим, сказав у розмові з журналістами: „Европа значно виграє від повної інтеґрації України до всіх своїх структур. Адже Україна є географічним, культурним та історичним центром Европи, країною з колосальним науковим потенціялом. Коли я кажу про взаємовигідність контактів, то маю на увазі не тільки військовий захист та економічні зв'язки, а передусім концентрую увагу на вкладі України в розвиток історії і культури, який є непересічним. ЮНЕСКО, починаючи від 1989 року, дуже серйозно займається питанням, як поліпшити участь громадян у загальній структурі суспільства, бо це є справжньою демократією, яку неможливо запровадити декретами чи законами. Навіть старі демократії, що мають тривалу історію, повинні навчитися поліпшувати стан речей з точки зору демократії і насамперед участи громадян у цьому процесі. Є чотири стовпи, про які йдеться у конституції ЮНЕСКО і яких нема в інших конституціях. Це єдине покликування у всій структурі ООН на чотири стовпи демократії — справедливість, свободу, включаючи свободу слова, рівноправність і солідарність".

Як „Свобода" вже інформувала, крім усього, генеральний секретар ЮНЕСКО повідомив дещо такого, що викликало ентузіязм львів'ян, в тому числі і в західній діяспорі: „Львів буде включено до Списку світової культурної спадщини людства. Міжнародна організація недержавного характеру, яка, разом з іншими структурами, пропонує мені, які об'єкти варто включити до цього списку, дала позитивний відгук, і Львів буде до нього включено. Не викликає ніякого сумніву, що це місто — історична пам'ятка світового маштабу".

Візита генерального секретаря ЮНЕСКО Ф. Майора до Києва ще раз засвідчила, як важливо, щоб українська держава усвідомлювала себе і відповідно діяла як органічна частина цивілізованої Европи.

Микола Світуха

НА СТАРТІ ПЕРЕДВИБОРЧОГО ЗМАГУ

Попри всі негаразди, пов'язані зі зниженням життєвого стандарту населення України, зокрема з приходом зимового сезону, старий 1997 рік закінчився з'ясуванням того, які саме політичні партії змагатимуться за довір'я виборців у виборах до Верховної Ради в березні ц. р. Хоча в Україні зареєстровано понад п'ять десятків партій, лише дещо більше половини з них зуміли запевнити собі право брати участь у виборах і знайшли комерційні структури, які зможуть приділити потрібні для цього фінансові засоби. Саме фінансова підтримка позначится на висліді виборчої кампанії, бо, як передбачено новим законом, кошти кампанії можуть бути покриті з державного бюджету, партійних фондів і пожертв кандидатів та виборців. У передвиборчому змагу боротьба буде іти не так за якісь народні інтереси, як за здобуття депутатських мандатів, а з тим і за владні привілеї для партійних лідерів і їх прихильників.

Без принципових різниць

Згідно з вимогами нового виборчого закону, всі політичні партії або партійні бльоки були зобов'язані у визначеному порядку зареєструвати у Центральній виборчій комісії (ЦВК) листи своїх кандидатів і зібрати для їх підтримки не менше 200,000 підписів щонайменше у 14 територіяльних округах. Як показала дійсність, більшість партій зуміла дати собі раду з цією передумовою, зібравши у деяких випадках багато більше підписів, як цього вимагає закон. При загальній апатії виборців до різних партій і при неспроможності деяких нечисельних партій зорганізувати широкомаштабні акції збирання підписів, пресові коментатори відразу поставили під сумнів леґітимність підписів, масово зібраних за допомогою місцевих урядових структур, комерційних установ, профспілок тощо, в руках яких є потрібні дані про місцевих мешканців. Не бракує і прямої критики за те, що під час збирання підписів деякі партії вдавалися до підкупства виборців. Коли ЦВК оголосить остаточні результати реєстрації кандидатів на депутатські мандати, стане ясно, що, помимо різних критичних застережень, всі партійні листи будуть затверджені.

Значну частину політичного вахляру в цій кампанії становлять пропрезидентські партії політичного центру, кожна із своєю специфічною ідеологією, хоч по суті без принципових програмових різниць. За дорученням президентських структур їхні списки були підсилені провідними людьми з урядових або громадських установ, а місцевим і районним адміністраціям було доручено сприяти тим партіям у збиранні підписів і у проведенні виборчої кампанії. Таким чином, апарат Леоніда Кучми намагатиметься перекрити значний сеґмент виборчого вахляру і запевнити вибір до нового парляменту більшого числа прихильних депутатів з різних областей України, які підтримують президентську програму економічних реформ і політичну орієнтацію на тісну співпрацю з державами Заходу. Така підтримка депутатів нового парляменту є конечною для здійснення реформаторських програм в останньому році першої президентської каденції, без чого критичних проблем економіки не вдасться розв'язати. Дотепер програми Президента часто натрапляли на постійний опір не лише лівого крила Верховної Ради, передовсім комуністів і соціялістів, але і тих депутатів, які потрапили у парлямент завдяки колишній компартійній номенклятурі, а тепер репрезентують інтереси комерційних структур. Президент Кучма свідомий, що, при теперішній низькій популярності серед виборців, успіх реформ стане конечною передумовою його перевиборів на другу каденцію.

На кого Президент може розраховувати?

До партій, на співпрацю яких у новому парляменті президент зможе розраховувати, зачисляють:

а) Народно-Демократичну Партію (НДП), до якої приєдналися найвпливовіші люди з Уряду і Адміністрації Президента, включаючи прем'єра Валерія Пустовойтенка, главу президентської канцелярії Євгена Кушнарьова, представника Президента у парляменті Романа Безсмертного, міністра Кабінету Міністрів Анатолія Толстюхова, голову НДП і одночасно Вінницької обласної Адміністрації Анатолія Матвієнка, голову секретаріяту НДП Володимира Філенка, президента Спілки Індустріялістів і Підприємців Анатолія Кінаха та інших. Якщо когось із провідних діячів теперішньої державної Адміністрації до НДП не зарахували, то в більшості випадків це тому, що йому поставлено завдання змагатися під стягом іншої прихильної партійної формації.

б) Соціял-Демократичну Партію України (об'єднану) (СДПУ), на плятформі якої вдалося об'єднати кількох недавніх опонентів Леоніда Кучми, — першого Президента Леоніда Кравчука, колишнього прем'єра Євгена Марчука і голову партії Василя Онопенка, та запевнити підтримку фінансово кріпких спонзорів, між ними президента київського футбольного клюбу „Динамо" Григорія Суркіса і президента Спілки Правників України Віктора Медведчука. Парляментарні вибори викажуть також дійсний рівень популярности Є. Марчука і його шанси як кандидата у президентських виборах 1999 року.

в) Партнерство Ліберальної Партії України (ЛПУ) Володимира Щербаня і Української Партії Праці (УПП) колишнього віцепрем'єра Валентина Ландика, які мають глибокі коріння на території Донеччини і можуть розраховувати не підтримку місцевих промислових структур. Крім згаданих партійних лідерів, під цим стягом кандидують такі відомі особи, як колишній віцепрем'єр Микола Жулинський і колишній шеф Президентської Адміністрації Дмитро Табачник. Це партнерство має окрему вагу, бо голоси виборців східних областей, віддані у його підтримку, безумовно послаблять виборчі шанси бльоку Соціялістичної Партії України (СПУ) Олександра Мороза і Селянської Партії (СелПУ) Сергія Довганя, які стоять в опозиції до програми Леоніда Кучми.

г) Аграрну Партію України (АПУ) під проводом Катерини Ващук, донедавна президента аґрофірми, якої завдання є відтягнути голоси виборців від СелПУ і СПУ як опозиційних лівих партій, які претендують бути речниками інтересів аґропромислової номенклятури східньої і південної України. Факт, що кандидатами від АПУ номіновано Юрія Карасика, міністра аґропромислового комплексу, Руслана Боделяна, голову Одеської обласної Адміністрації, депутатів Віктора Семенчука і Василя Степенка, говорить про те, що партія розраховує на солідну вихідну базу. Навіть за умов поміркованого успіху партії серед виборців коштом депутатських місць соціялістів і їх союзників АПУ може підважити перспективи перевибору Олександра Мороза на пост голови нового парляменту.

ґ) Демократичну Партію (ДемПУ) Володимира Яворівського, Християнсько-Демократичну (ХДПУ) Віталія Журавського, Міжреґіональний Бльок Реформ (МБР) Володимира Гриньова разом із Соціяльно-Ліберальним Об'єднанням (відомим як СЛОН) і Партією Зелених України (ПЗУ) Віталія Кононова, які сьогодні у виборчій кампанії виступають разом, помимо того, що Володимир Гриньов не відмовився від своїх минулих русофільських виступів. Якщо ДемПУ приєднала у свої кандидати віцепрем'єра і голову „Приватбанку" Сергія Тигипка і колишнього міністра оборони Віталія Радецького то ХДПУ висунула голову Української Фінансової Групи Валерія Бабича, директора Українського Інституту Менаджменту Ігоря Тимошенка і недавнього першого заступника Генерального прокуратора Юрія Гайсинського. Від об'єднання СЛОН, крім В. Гриньова, кандидують голова Конституційно-Демократичної Партії Володимир Золотарьов і голова Союзу Малих і Середніх Підприємств Наталія Кожевіна, а від ПЗУ — згаданий вже Віталій Кононов, голова „Зеленого Світу" Юрій Самойленко і комерційний директор „Укртелеком" Олег Шевчук.

Хоч партія „Реформи і порядок" під проводом економіста Віктора Пинзеника задеклярувала опозицію до теперішнього Уряду, іменовані нею такі

(Закінчення на стор. 3)

Ярослав Жмуркевич

Український імігрант 1940-их років

I

По Другій світовій війні тисячі людей, колишніх громадян Совєтського Союзу, та тих, що не хотіли ними стати, бо не хотіли жити в концтаборі „братніх народів", між ними і я, опинились в переселенчих таборах поза кордонами своїх батьківщин. Єднав нас усіх спільний гріх в очах совєтської влади — любов до свого народу та стремління до свободи думки, слова та діла. Усі ми робили все, щоб не потрапити у „гостинні" ворота совєтського раю. У нашому плянуванні (якщо ми тоді над тим застановлялись) залишали ми наші рідні землі тільки тимчасово.

По кількох роках перебування в переселенчих таборах в Німеччині, по мандрівках з хором „Трембіта" та хором Божика, з кінцем 1949 року, на запрошення хору „Ватра", в рамках акції ЗУАДК, щоб допомогти хористам переселитись, виїхав я до Америки. Члени хору „Ватра", який мав великі успіхи в Австрії, надіялись, що такий хор вдасться в ЗСА зорганізувати.

Земля Вашінґтона прийняла мене, тоді ще молодця, як на те тоді дозволяли обставини — дуже скромно. В день причалення корабля до Ню Йорку, пізнім вечором, дуже вічливий представник ЗУАДК привіз нас, невелике число новоприбулих іміґрантів, до театральної залі Українського Горожанського Клюбу у Філядельфії на Френкліні. Там уже проживали такі, як ми, на яких ніхто в Америці не чекав, іміґранти-бідолахи. Театральна заля Українського Горожанського Клюбу стала нам, більше як десяткові осіб, тимчасовим місцем проживання. Театральні крісла служили нам за ліжка, і усі ми, жінки та чоловіки, ділили одне приміщення для нашого туалету. Мабуть, щоб підкреслити, що ще культура не пропала, кожного дня один із наших співжителів вдягав до спання піжаму поверх убрання, яку наступного ранку стягав зі себе та гарно зложену клав до своєї валізки. В 1940-их роках, в часах масових еміґраційних рухів, еміґранти в Америці не одержували допомоги, кожний був зданий виключно на свої власні сили, і тому раз на день густа зупа, яку ми діставали в часі проживання в Українському Горожанському Клюбі, була для нас велика благодать.

Життя мало свої вимоги, апетит молодого чоловіка треба було, хоча скромно, заспокоювати, так що невдовзі із двох долярів, які я привіз з Німеччини, залишилось тільки десять центів. Тим часом мої пошуки за заробітком не мали успіху. Працю знайти було нелегко. Поперше, я не знав англійської мови, подруге — не мав практичного фаху, а третє — це те, що в тому часі на ринку праці з'явились з війська молоді американські громадяни, яким, цілком зрозуміло, належало право першенства на працю. Досить часто приходила мені думка: чому я сюди приїхав, чи не краще повернутись до Німеччини? На щастя, тоді на повернення до Німеччини у мене не було грошей.

Одного дня молодий американець, польського походження, що приходив до українського клюбу, та який дуже приязно до мене ставився, запропонував познайомити мене із американкою, теж польського походження, котра уважала, що в її місті були можливості дістати працю. Призначеним місцем зустрічі із моєю спасителькою була „бара". В барі, після формального знайомства, мій приятель та моя нова знайома гостили мене щедро алькогольними напоями, а я собі думав, наскільки дешевше було б заспокоїти мій голод. Остаточно ми із новою знайомою домовились зустрітись наступного дня ранком на трамваєвій зупинці, щоб разом поїхати до місця її праці. В тому часі переїзд трамваєм коштував вісім центів, з пересіданням — 10 центів, так що я мав досить грошей на проїзд трамваєм в одну сторону. Як заплатили за зворотний проїзд, тоді я так далеко не думав.

Зустріч наступного ранку відбулась так, як ми домовились. Трамваєм їхали дуже довго, аж до останньої зупинки. Висівши з трамваю, я сподівався, що моя знайома допоможе мені порозумітися з адміністрацією фабрики, бо тоді моє знання анлійської мови було майже рівне нулю. Та вона заявила, що поспішає до праці і не має часу бути мені перекладачкою. Що мені осталось робити? Опустивши голову, пішов я до бюра праці сам. В бюрі таких, як я, було досить багато. Підійшов я до віконця, взяв аплікацію. Прізвище, дату народження та адресу я виповнив, а дальше ні слова. Тримав я цю заяву в руках досить довго та вкінці віддав її молодій панночці в бюрі праці. Вона, приємно усміхаючись, щось до мене говорила, а я кланявсь її низенько та теж усміхався і, не промовивши жодного слова, відійшов. Чи вона казала мені, що праця для мене була, чи її не було, чи може щось інше, я не знав.

(Закінчення буде)

З ЛИСТІВ З УКРАЇНИ

Допоможіть зберегти школи!

Добрий день, шановна пані Ніно!

До Вас звертаються ваші земляки-вчителі Оникіївської школи.

Вибачте, що ми Вас турбуємо, але коли людина в розпачі, то не знає, де шукати поради, чи порятунку. Ми хочемо, щоб Ви правильно нас зрозуміли. Тяжкі часи переживає нині наша країна, але особливий тягар (чомусь так вирішили керівники нашої держави) повинен лягти на плечі вчителів та лікарів. Ці люди в кожній країні особливо шановані, а в нас на батьківщині ми найбільш принижені і пригнічені.

Ми б дуже просили Вас, якщо, звичайно, Вам дозволить здоров'я, разом з вірними українцями, які тепер живуть в Америці, звернутися до керівників нашої держави, бо нас вони не чують, з проханням повернутися обличчям до школи, допомогти їй вижити. Ми вже писали листи і нашому Президенту Л. Кучмі, і голові Верховної Ради О. Морозу, і директор школи їздив до Києва, щоб зустрітися з нашими керівниками, хоч виявилося це не так просто зробити, але з окремими людьми він вів мову. Найстрашніше, що нас турбує, це те, що ми більш як півроку не отримуємо заробітну плату. І куди ми не звертаємося, нам відповідають, що в такому ж становищі всі в нашій країні. Хоч ми знаємо, що наші депутати отримують своєчасно свою платню, і коли було запропоновано їм теж затримати виплату хоч на один місяць, то вони всі в один голос кричали, що це порушення Конституції.

Красиве в нас село і школа дуже гарна, але боляче дивитися, як відмирають усі її традиції. Колись у нашій школі працювали різні гуртки, які діти із задоволенням відвідували, була гарна їдальня, де діти могли пообідати, бо біля 100 наших дітей живуть від школи на відстані 4-5 км. А тепер ми нічого цього не маємо. Та що там говорити, у нас навіть не вистачає підручників на всіх наших учнів. А голова нашої Сільської Ради говорить: „У мене не вистачає коштів на фінансування школи, ми можемо її взагалі закрити". Ми думаємо, що так може дійсно трапитись, бо в селі уже немає жодного дитячого садка, закрито профтехучилище, то мабуть уже черга на школу. Сумно і страшно стає, коли в клясі читаємо Т. Шевченка, який так палко любив свою Україну і хотів бачити її дітей щасливими. Ніяк не хочуть зрозуміти наші шановні керівники, що діти — майбутнє нашої держави. Якими ми їх виховаємо, такі громадяни будуть у нашій державі.

Шановна пані Ніно, якщо серед ваших друзів є люди, яким не байдужа доля України, зверніться до нашого Уряду, можливо вони прислухаються до Вашого голосу. Ми Вам будемо дуже вдячні.

Наближаються Різдвяні свята. Ми вітаємо Вас і всіх членів Вашої родини з цим великим святом. Дай Боже Вам доброго здоров'я, щастя, веселого і радісного свята.

З великою прихильністю до Вас, — **вчителі Оникіївської школи**

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Неймовірна можливість

„Свобода" з (8-го січня ц. р.) дала правильний наголовок зверненню Т-ва св. Андрія за пожертвами на дзвони Михайлівського собору: „Михайлівський собор відбудовується, але якій Церкві він буде належати?" Цей запит помагає читачеві добачити, що звернення є несправедливим до України і образливим українській діяспорі. Справу в ньому представлено у формі шантажу: жертвуйте, бо інакше московська Патріярхія зафундує дзвони і тоді посадник Києва „не матиме моральних підстав" не віддати Михайлівський собор московській Патріярхії!

Якщо у світлі фактів, пов'язаних із собором, хтось має моральну відвагу погрожувати українцям отаким шатажем, то немає жодного запевнення, що собор не віддасться московській Патріярхії, скільки б діяспора не жертувала. А факти є ось такі:

1. Золотоверхий Михайлівський монастир (церква) збудовано у 1108-1113 роках, понад 300 років перед постанням Російської Церкви. Він є очевидною власністю Києва і України і ніхто інший не має до нього найменшого права.

2. Золотоверха Михайлівська церква має єдине відношення до Москви, а це те, що з її варварського наказу Михайлівську церкву було зруйновано у 1935-36 роках. Тож на основі якої логіки і моралі може хтось навіть подумати віддати Україною відбудовану церкву у власність тієї ж Москви?!

3. Відбудова Золотоверхої Михайлівської церкви напевно коштуватиме Україні багато соток тисяч, якщо не мільйонів, долярів. Як зазначено у зверненні, кошти дзвонів становлять лише 25,000 дол. Якою підприємською логікою може хтось навіть подумати оправдувати, що за вкладку лише номінальної частки коштів Москва здобуде право на власність нововідбудованого Україною Золотоверхого Михайлівського собору?

4. Це образа — звертатися шантажем до української діяспори за допомогою Україні. Українська діяспора, уже декілька поколінь її, жила й живе відданістю Україні. Вона була і є готсва максимально допомагати будувати Україну. Якщо спостерігається якесь сповільнення ініціявиви з боку дiяспрои, то не робить вона цього зі свого бажання. Це зумовлене тим, що „власть імущі" у сьогоднішній Україні нехтують українською національною ідеєю, тоді як для діяспори вона є підставовою у будові України. Отже, не шантажем треба звертатися до діяспори, а запевненням, що та допомога піде на користь української України.

Все ж, помимо вищенаведеної критики, цього разу нам треба підтримати збірку, щоб влада не мала найменшого оправдання для неймовірного кроку, яким погрожує.

Петро Матула

Потомак, Мд.

ПОДІЇ

АМБАСАДОР Ю. ЩЕРБАК ГОСТЕМ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ В НЮ ЙОРКУ

Парсиппані. Н. Дж. — У конференції, що її влаштовують в Ню Йорку українські наукові установи в днях 23–24-го січня візьме участь амбасадор України д-р Юрій Щербак. Він буде гостем та промовцем в часі полуденка, який відбудеться в суботу, 24-го січня в Українському Інституті Америки, 2 Схід 79-та вулиця, о год. 12:30—1:30 по полудні.

КОНЦЕРТ „КОЛЯДУЄМО УКРАЇНІ" В ЧИКАҐО

Товариство „Рух Допомоги Незалежній Україні в Чикаґо" влаштовує дев'ятий з черги концерт під гаслом „Колядуємо Україні". Цього року концерт відбудеться в неділю 1-го лютого 1998 р. о год. 1:30 по полудні в катедрі св. Отця Миколая на розі вулиць Митрополита А. Шептицького та Єпископа Я. Ґабра (Овклі і Райс). Концерт має екуменічний характер. В ньому візьмуть участь шість церковних хорів різних віровизнань, громадський мішаний хор „Сурма", який завершив 40 років свого існування, та учні школи св. Миколая, бандуристи „Рідної Школи" й ОДУМ.

Увесь прибуток з концерту призначений на культурні і суспільні цілі в незалежній Україні. Недавно Товариство „Рух Допомоги Незалежній Україні" вислало 10,000 дол. в Україну на потреби (капітальний ремонт, огрівання на зиму, прохарчування тощо) великого дитячого садку в селі Шевченкове на Черкащині.

НЮТ ҐІНҐРІЧ, СПІКЕР Палати Репрезентантів минулого вівтірка, 13-го січня, у повній своїй професорській формі розпочав збіркове турне до 17-ти стейтів, щоб придбати фонди для кампаній Республіканської партії, а тим самим зміцнити своє становище найбільш ефективного партійного збірщика та політичного лідера. Самопевність і майже передвиборчий стиль його виступів два тижні перед поворотм Конґресу до праці, вказує на його великі успіхи і вмілість подолати всі минулорічні неприємності та перешкоди.

Плем'я Пластунок „Перші Стежі"
Комісія Таборів Пташат
на Союзівці

— повідомляє —

що цьогорічні Табори Пташат

відбудуться у двох турах:

від 28-го червня до 5-го липня та
від 5-го липня до 12-го липня 1998 р.

РУХ — ДОПОМОГИ НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ В ЧИКАҐО

сердечно запрошує всіх на традиційний

РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ

під гаслом

„КОЛЯДУЄМО УКРАЇНІ"

який відбудеться

в неділю, 1-го лютого 1998 р. о год. 1:30 по пол.

в катедрі св. о. Миколая
на розі вул. Митрополита Андрея Шептицького
і Єпископа Ярослава Ґабра (Овклей і Райс)

УЧАСТЬ БЕРУТЬ:
„Євшан зілля" — хор учнів св. о. Миколая
Об'єднані бандуристи „Рідної школи" й ОДУМ-у
„Крилос" при соборі свв. Володимира й Ольги
Хор християн євангельської віри
Хор при церкві св. Андрія — Блумінґдейл
Хор „Прометей" при соборі свв. Володимира й Ольги
Хор „Боян" при катедрі св. Володимира
Хор „Славутич" при катедрі св. о. Миколая
Хор „Сурма"

Вступ — 5 дол.

Весь прибуток призначений на допомогу Україні

На старті...

(Закінчення зі стор. 2)

кандидати, як ген. Анатолій Лопата, директор „Автозазу" Олександер Сотников, депутати Сергій Соболев, Сергій Терьохин та інші, мабуть, підтримуватимуть основні положення програми Президента Кучми. Партія зазнала удару з відходом до бльоку „Вперед, Україно" її співзасновника Григорія Омельченка і не має серйозних виборчих шансів. До того ж бльоку прилучилися колишній міністер юстиції Сергій Головатий і депутати Віктор Мусіяка, Володимир Стретович та Віктор Шишкін.

Хто в опозиції до Президента?

Справжню опозицію Президентові заповіла партія „Громада" колишнього прем'єра Павла Лазаренка, яка вспіла зібрати найбільше підписів на підтримку її кандидатів, бо мала для цього значні фінансові засоби. Брак принципів у виборі засобів передвиборчої боротьби загрожує деформуванням основних засад демократичного вибору, дискредитацією і так неоформлених засад громадської моралі. Від того, який вплив матиме „Громада" на вислід виборів, залежить не лише її місце у новій Верховній Раді, але шанси Павла Лазаренка як потенційного кандидата в президентських виборах 1999 року.

Серед опозиційних до плятформи Президента партій лівого спрямування є також Соціялістична (СПУ) і Селянська Партія (СелПУ) вони ідуть на вибори одним бльоком, причому під кличами, які називають соціял-демократичними. Однак, якщо не рахувати Олександра Мороза, соціялістам не вдалося номінувати визначних персональностей, крім міністра економіки Віктора Суслова, якого дні в теперішньому кабінеті почислені, та кількох теперішніх партійних депутатів, як Сергій Довгань, Іван Чиж та інші. Також слід сподіватися, що частина колишнього електорату СПУ віддасть свою підтримку кандидатам Проґресивної Соціялістичної Партії України (ПСПУ), провідники якої Наталія Вітренко і Володимир Марченко виступили з СПУ через непогодження з позиціями Олександра Мороза.

Комуністи під проводом Петра Симоненка виказують політичну гнучкість і активність, і напевно не відчуватимуть браку пропаґандивних матеріялів і фінансових ресурсів від своїх „спонзорів" поза кордонами України. Але й КПУ не зуміла уникнути поділу на фракції (одна з них — Бориса Олійника), ані не іменувала кандидатів, яких можна було б охрестити інакше, як „вчорашні".

На правому крилі спектру — Народний Рух. Він виступив з плятформою опозиції до Адміністрації Президента, хоч у минулих роках підтримував багато ініціятив Президента і Уряди. Лідери Руху виявилися, на жаль, стійкими опонентами об'єднання національно-демократичних сил в один виборчий бльок, цей факт дав причини для шкідливої конфронтації з речниками середовища „Національного фронту", до якого, крім КУН, входять УРП і УКРП. Такі міжпартійні чвари серед патріотичних кандидатів можуть відштовхнути симаптиків і дати переваґу партіям лівого спрямування. Все ж на листі Руху маємо таких солідних кандидатів, як міністер закордонних справ Геннадій Удовенко, професор економіки Володимир Черняк, міністер довколишнього середовища Юрій Костенко, голова УВКРади Іван Драч і ряд інших.

Надмірна політична активність електорату України вже стала об'єктом коментарів як вітчизняних, так і закордонних обсерваторів, які підкреслюють факт консолідації партійних структур на правому і лівому крилі політичного спектру, при одночасному розпорошенні партійних симпатій довкола ідеологічного центру. Слід сподіватися, що партійні лідери зроблять потрібні висновки недовго після виборів до Верховної Ради, які дадуть виразний сиґнал електорату про те, які саме партії мають сенс існування в політичному вахлярі України.

Св. п. о. В. Базилевський

Як уже інформовано, в понеділок, 22-го грудня ц. р. перед полуднем помер о. протопресвітер Володимир Базилевський, довголітній парох катедри св. Володимира в Ню Йорку, на 95-му році трудолюбивого життя. Отець Володимир також брав активну участь у громадському і політичному житті української громади, так як Об'єднаних Українських Організаціях Великого Ню Йорку, Краєва Рада УКК та Українська Гетьманська Організація. З відновленням самостійної української держави отець Володимир стає неофіційним капеляном українських дипломатів на терені Ню Йорку, як рівнож вітає Президента Кучму у своїй катедрі.

Св. п. о. Базилевський

Отець Володимир народився 1903 року в священичій родині в селі Батьки на Полтавщині. Революція 1917 року перервала його студії в полтавській семінарії. За своє походження із священичої родини був викинений з університету і мусів утікати з рідного села і працювати як конструктор-будівельник в місті Харкові. НКВД, знаючи його походження, безперестанку намовляло його, погрожуючи засланням, стати донощиком на його співробітників. Він цього ніколи не зробив. Під час Другої світової війни йому вдалось з родиною втекти на Захід через Чехо-Словаччину до Австрії. Після війни в місті Зальцбургу покійний наполегливо працює над розбудовою відродженої УАПЦ і стає активним членом Союзу Гетьманців-Державників. Переїхавши до ЗСА в 1950 році, працює на прожиття спочатку фізично, а потім як конструктор-будівельник над багатьма великими будинками. Вийшовши на пенсію на 65-му році життя, сповняє свою молодечу мрію і висвячується на священика. Спочатку як парох в церкві св. Покрови в Істпорт, Лонґ Айленд, а останні 22 роки як настоятель катедри св. Володимира в Ню Йорку аж до свого відходу на емеритуру на 93-му році життя в 1996 році. В останній рік свого життя далі продовжує служити в церкві кожної неділі аж за тиждень до своєї смерти, як рівнож бере активну участь в українському громадському житті. Покійний залишив у великому смутку доньку і сина з родинами, улюблених своїх парафіян і велику українську громаду, яка його любила і поважала.

Н. Н.

У П'ЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого дорогого ЧОЛОВІКА, БАТЬКА, ДІДУСЯ

СВ. П.

ЕВГЕНА ЛУЦЬКОГО

будуть відправлені поминальні
ЛІТУРГІЇ
в церквах:

св. Юра, Ню Йорк, 26-го січня 1998 р.,о год. 8-ій ранку;
св. Софії, Львів, Україна;
манастир оо. Василіян, Ґлен-Ков, ЗСА;
Івана Хрестителя, Нюарк, Н.Дж., ЗСА.

Про молитви за душу покійного просить
дружина Оксана з дітьми і внуками.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
дорогого нам ТАТА

бл. п.

ДАНИЛА МОХА

буде відправлена о. Петром Ґронським
ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
за спокій душі
в неділю, 1-го лютого 1998 р.
о год. 9-ій ранку
в українській греко-католицькій церкві
свв. Володимира і Ольги в Ґлен Спей, Н.Й.

Просимо про молитви за його душу.

Син Ігор з родиною

З великим болем повідомляємо приятелів і знайомих, що 18-го грудня 1997 р. в Монтреалі відійшов у вічність

сл. п.

ІВАН ВАХНЯНИН

відомий мистець і фотограф
нар. 6-го квітня 1918 р. у Перемишлі.

Залишив у глибокому смутку:
дружину — ОЛЕНУ
сестру — ОЛЕНУ
сина — ЮРІЯ
племінників — МИХАСЯ і АДРІЯНА

Славна і вічна йому пам'ять, а канадська земля хай буде йому легкою!

Ділимося сумною вісткою, що 16-го січня 1998 р. на 75-му році життя несподівано відійшов у вічність

бл. п.

ВОЛОДИМИР А. ДІДИК

нар. 4-го жовтня 1923 р. у Львові, абсольвент Української Львівської гімназії, книголюб, громадянин-патріот.

ПАНАХИДА відбудеться в четвер 22-го січня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в п'ятницю 23-го січня о год. 10-ій ранку з похоронного заведення на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

ДРУЗІ ПОКІЙНОГО

Ділимося сумною вісткою, що 20-го січня 1998 р. після довгої і тяжкої недуги, померла в Сілвер Спрінг, Мд найдорожча ДРУЖИНА і МАМА

бл. п.
паніматка

АННА БУДНА
з дому РЕЛІЦЬКА

ПАНАХИДА відбудеться в четвер, 22-го січня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Rinaldi New Hampshire Ave. в Сілвер Спрінґ.

ПОХОРОННІ відправи відбудуться в п'ятницю, 24-го січня о год. 7:30 веч. в українській православній катедрі св. Андрія, 15100 New Hampshire Ave.

ПОХОВАННЯ — в суботу, 25-го січня на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:
муж — о. ПЕТРО
сини — ВОЛОДИМИР
— ВІТАЛІЙ
шваґер — ОЛЕКСА з дружиною СІЛОЮ і дітьми ОКСАНОЮ і АНДРІЄМ
родина в Україні.

Відбулася презентація книжки д-ра М. Харкевича

Мабуть, найбільш приємним і гарним святом в житті людини — це день презентації перед громадою її осягу, її якогось здобутку, чи згадка про завершення нею якогось особливого діла. Для автора таким святом є поява і презентація його дитини-книжки. І ось неділя 28-го грудня 1997 року була таким святом для д-ра Мирослава Харкевича. Того дня в Культурному Осередку парафії свв. Володимира і Ольги зібралась була багаточисельна і добірна чикагська публіка, перед якою й відбулася презентація його, щойно випущеної в світ, книжки-споминів під назвою „Я вас не забув", яку автор присвятив братові Левкові, розстріляному НКВД 20 лютого 1941 року. На прийнятті усно привітали автора генеральний консул України в Чикаго достойний Віктор Кирик, голова Іллинойського Відділу УККА інж. Орест Бараник, головою якого то Відділу на протязі 12 років також був д-р Харкевич, голова чикагського Відділу ООЧСУ Іван Павлик, якого головою був теж і д-р Харкевич та Михайло Ковальчин, колишній старшина УПА, а під сучасну пору голова Відділу УККА в Філядельфії. Письмові привіти наспіли від Рух-Допомога Україні за підписом голови д-ра Богдана Ткачука, від Енциклопедії Діяспори за підписом її головного редактора проф. Василя Маркуся, та від близької приятельки родини Харкевичів Ази Іванчук з Лос Анжелесу.

Книжка-спомини д-ра Харкевича „Я вас не забув" появилася на світ у Видавництві Фундації „Воля", яка діє під егідою Головної Управи Організації Державницького Фронту. Технічне оформлення для книжки зробив архітект Юра Заяць, а вступне слово написав д-р Михайло Марунчак.

Спомини д-ра Харкевича „Я вас не забув" охоплюють точно окреслений період часу: від 1936 до 1945 року. В своїх споминах автор виступає під ім'ям Степан і в своїх розповідях змальовує й відтворює вир праці молодих людей, студентів і в загальному людей відданих ідеї працювати для добра і кращого завтра свого народу. В тих розповідях зустрічаємо різні образи: одні викликають і розбуджують своєрідне піднесення, а інші — біль, гнів і глибоке відчуття несправедливости, яку переносив наш народ. Автор вступного слова до книжки, д-р Марунчак, схарактеризував зміст книжки ось як: „Ляйт-мотивом споминів Мирослава постійно виявляється змаг і боротьба українського народу за свободу і державну незалежність".

Презентацію книжки-споминів д-ра Харкевича для громади зробив панель. Виступаючи як рецензенти, або як жюрі, як це їх назвала господиня вечора, панелісти, а ними були: проф. Дмитро Штогрин, проф. Мирослав Семчишин, мгр Евген Гаковський, мгр Ірена Камінська та д-р Ярослав Панчук, високо оцінили вартість книжки-споминів д-ра Харкевича, кожний з них торкаючись окремих аспектів книжки.

Проф. Штогрин, як речник панелю-жюрі, виступав перший. Він висловлювався загально до цілости книжки, щоб ввести присутніх у дух доби того часу і, за словами якого, „автор споминів дав читачам ряд цінних ліричних образів". Проф. Семчишин висловив своє вдоволення з приводу появи споминів д-ра Харкевича, бо ця поява збагатила нашу мемуаристичну літературу. Мгр Гаковський назвав спомини д-ра Харкевича цінним матеріялом, який зображує революційні процеси того часу, і він радий, що Фундація „Воля" мала нагоду видати цей матеріял у формі книжки. Мгр Камінська в своїм слові торкнулася подій того часу як очевидець, підтверджуючи ідейну відданість та посвяту осіб, згаданих у споминах. Д-р Панчук, колега д-ра Харкевича по професії, торкався тих моментів споминів автора, в яких він виступав як лікар. Після виступів рецензентів відбулася коротка розвагова частина, в якій виступила Олена Гірна і при фортепіяновому супроводі Наді Савин-Вірхнянської виконала дві точки на скрипці.

Останнім був попрошений до слова сам автор споминів. Він зложив подяку всім тим, які влаштували для нього цю зустріч-прийняття, і всім тим, що виступали під час цієї зустрічі, як рівнож всім тим, що прибули на зустріч.

Він, зокрема, тепло дякував своїй дружині Оленці за відступлення кутка в кухні, де він найчастіше писав свої спомини. Д-р Харкевич також говорив і про те, чому він написав свої спомини „Я вас не забув", і щоб дати нагоду присутнім хоч побіжно запізнатися з духом своїх споминів, він ввів у своє слово три короткі уривки з книжки, які прочитала для присутніх О. Гірна.

Той, хто знає д-ра Харкевича ближче, то знає його як надзвичайно працьовиту і вповні віддану громадській праці людину. І можна дивуватися, як і коли знайшов д-р Харкевич час на написання споминів. В своїй передмові д-р Марунчак описує громадську заангажованість автора споминів, з чого видно, яка вона багата і різноманітна.

Книжка-спомини д-ра Харкевича — це свідчення про ентузіязм і порив націоналістично настроєної молоді, що була готова віддати все заради здобуття української державности. Книжка написана гарною розповідною мовою і легко читається. В книжці-споминах читач знайде місця, що підносять людину на дусі, і місця, що витискають сльози з очей. Книжку-спомини д-ра Харкевича можна порівняти до картини-полотна, на якому змальований шлях поневоленого народу, що хоче стати вільним.

Є розділ у книжці, в якому описане відзначення події 3-го червня 1941 року в Коломиї. Автор назвав той день неділею неділь. Можна назвати другою неділею неділь день 28-го грудня 1997 року. Того дня д-р Харкевич неначе виконав добровільно взяте на себе зобов'язання розказати всім про своїх „хлопців-друзів", які не лякались можливих арештів, допитів, тортур і які ставили працю для свого народу вище вартости свого молодого життя.

На жаль, не всі могли придбати собі книжку-спомини д-ра Харкевича під час прийняття, бо було тільки 100 примірників до продажі. Бажаючі можуть замовити собі книжку у висоті 20 дол. звертаючися до: Ukrainian American Freedom Foundation, Inc., P. O. Box 255 Cooper Sta. New York, N.Y. 10276.

Дохід повністю призначений на Фонд „Волі".

Лука Костелина

У пам'ять І. Сопінки

Українська громада Канади і всієї нашої діяспори втратила свого найвидатнішого юриста. Іван Сопінка, член Верховного Суду Канади, після короткої недуги помер в Оттаві 24-го листопада 1997 року, на 65-му році життя.

Вся канадійська медія: преса, телевізія і радіо, протягом цілого тижня після його смерти звітували в суперлятивах про його життя і працю. Величавий державний похорон відбувся 26-го листопада 1997 року в будинку Верховного Суду Канади в Оттаві, на якому були присутні визначні юристи країни, члени Верховного Суду і Уряду Канади, включно з прем'єром Жаном Кретієном, але, на жаль, я там не бачив амбасадора України. Зате амбасадор Канади в Києві Христофер Вестдол, телеграмою переслав кондолєнції дружині і родині покійного, і згадував про його останній виступ перед адвокатами Києва. Приватний похорон відбувся 29-го листопада 1997 року в місті Оквіл, де був і похований.

І. Сопінка відзначався особливою інтелігенцією і різними талантами. Що б він не робив, то його праця як адвоката, лектора доказового права, автора, спортовця, музиканта (15-ти літнім хлопцем він грав на скрипці в симфонічній оркестрі), в кінці члена Верховного Суду Канади, була відзначаюча. Наприклад, за останніх 9 років він написав 290 вироків Верховного Суду Канади в найбільш складних справах і з усіх ділянок права.

За останніх 20 років я мав нагоду з покійним І. Сопінкою співпрацювати у важливих правничих проєктах, тому я хотів би поділитися з нашими адвокатами моїми споминами про Сопінку, як людину і юриста.

Іван Сопінка був людиною скромною, ввічливою і дуже реалістичною. Він уважно прислухався до свого співбесідника і дуже мало говорив. Я пригадую приготування з'їзду у Відні в 1988 році Палати Українських Адвокатів Канади з Австрійською Палатою Адвокатів з нагоди 1000-ліття Християнства в Україні. В тій справі до нас до Торонта весною 1987 року приїхав заступник голови Австрійської Палати Адвокатів Гаральд фон Дайнгардштейн.

Під час двогодинної зустрічі з ним у канцелярії І. Сопінки, Дайнгардштейн був найбільш активним нашим співбесідником. Іван Сопінка уважно його вислухав і зробив кілька коментарів на цій зустрічі. Коли я з Дайнгардштейном залишив бюро Сопінки, він сказав, що був приємно вражений питаннями Сопінки і подивляв його організаційні здібності.

Або на церемонії присяги в червні 1988 року, як члена Верховного Суду Канади, він поводився скромно і заразом достойно. Під час його короткого слова після присяги присутні відчували, що це особа особливого правничого таланту.

Восени 1983 року, коли я звернувся до нього в справі проєкту уконституювання Міжнародної Комісії Розслідження Голоду в Україні у 1932-33 роках, він без проволоки зустрівся зі мною в Університетському Клюбі Торонта. По вислуханні моїх плянів в цій справі, а саме створення комітету юристів при Світовому Конгресі Вільних Українців, він запитав мене, чому я і він мали б займатись тією справою. Я відповів йому, що ми — українські адвокати у вільному світі — несемо відповідальність перед історією доказати на Світовому форумі злочини членів московського уряду супроти українського народу плянованим штучним голодомором в 1932-33 роках.

Він без вагання відповів, що буде допомагати в цьому ділі. Відтак він брав активну участь в праці Комітету Юристів та заступав СКВУ перед цією міжнародною комісією.

Дальша справа загально відомої Комісії Дешена в Канаді в 1986 році, метою якої було викривати „воєнних злочинців". Іван Сопінка, прийнявши репрезентацію Комітету Українців Канади перед цією комісією, звернувся до мене за інформацією про мотиви і задні пляни цієї афери. Це викривання „воєнних злочинців", на мою думку, було інспіроване також КГБ в Москві; найкраща тактика злодія, це заклик — лови злодія, я йому казав. Як відомо, його презентація української сторони перед цією комісією була взірцевою.

А тепер про прийняття Левка Лук'яненка 27-го травня 1992 року, три дні по його приїзді до Оттави, як першого амбасадора України.

Як тільки я потелефонував І. Сопінці, що до Оттави приїхав новий амбасадор і попросив його помогти зорганізувати прийняття для нього, він негайно це зробив, як член управи Палати Українських Адвокатів Канади. Зустріч відбулася в величній залі будинку Верховного Суду Канади.

Це була величава зустріч, на якій були присутні промінентні адвокати Канади, включно з президентом Всеканадської Палати Адвокатів, Дж. Кемпом, члени Канадського Уряду, посли та сенатори. Цей вечір був дуже успішний. Наша Адвокатська Палата радо вітала представника Президента України.

Хочу згадати також про мою зустріч в Оттаві з І. Сопінкою за кілька днів перед весіллям члена управи Палати Українських Адвокатів Канади Павла Чумака. Принагідно я згадав йому, що Павло має весілля за три дні. Він негайно замовив дарунки і передав їх мені для Павла і просив передати йому вітання і побажання від нього. Останньо, під час вечірнього виступу перед адвокатами в Києві, нагло стало темно на залі. Перестала працювати електрика. Він не панікував, наказав організаторам конференції принести свічки, які він помагав розставляти на залі, і далі продовжував свою презентацію. Цією поведінкою він дав приклад нашим юристам в Києві, що добрий юрист розв'язує не тільки правничі проблеми, але також проблеми життєві. Приготовляючись до судової розправи, він ангажував інших адвокатів-помічників. Вони приготовляли йому деталі доказів, законів і прецедентів. Кілька днів перед розправою він прочитував їхні звітування і вже був готовий заступати клієнта перед судом. В такий спосіб він також приготовляв свій виступ перед Міжнародною Комісією Розслідження Голоду на Україні в 1932-33 роках.

На кінці хочу сказати, що в його особі було все гуманне і просте. Ні крихітки фальшу і зухвалости. В той сам час в його оточенні він промінював чимось імперським, яке було еманацією самопевности, яка випливала з послідовної праці і знання.

В. Юрій Данилів

За Україну, за її волю

4-го вересня 1996 року на кладовищі м. Бучача було посвячено символічну могилу майора Ярослава Косарчина — „Козака", „Байрака", „Вівчаря", командира Військової Округи „Магура" в 1946-49 роках.

45 років очікував покійний цього дня, але не був він надто урочистим. Не брали в ньому участі ні Тернопільська, ні Івано-Франківська крайові станиці Братства ОУН-УПА, не було представників українського війська, а вшановували пам'ять бойового командира. Біля скромної могили, увінчаної стрілецьким хрестом, що її спорудила сестра Наталія Марунчак, зібралось тридцять рідних і друзів незабутнього Сяська. Подільська земля увесь ранок дощем оплакувала свого вірного сина, що дось забарився в дорозі і досі не повернувся у рідну Нагор'янку.

Народився мабутній командир у м. Бучачі-Нагор'янці в 1919 році. У нього було п'ять сестер і чотири брати. Мати померла в 1923 році, коли наймолодшій донечці Наталці виповнився рік. Родинне тепло і любов своїх сердець віддали наймолодшим Наталці і Сяськові старші сестри.

У 1939 році Ярослав закінчив Бучацьку гімназію і вступив на Львівську ветеринарію. З того року він член ОУН, працює в студентських об'єднаннях. В 1940-42 роках очолює студентську референтуру ОУН у Львові. З 1942 до 1944 року був військовим референтом студентського сектора ОУН. Організував військову охорону професорів українців, після вбивства поляками проф. Ластовецького. У квітні 1944 року приводить 35 студентів зі Львова у старшинську школу „Олені" в с. Липу, Долинського району. Командиром школи був полк. Поль. В липні Косарчин закінчує старшинську школу і його призначають інструктором-командиром чоти „Олені-2", одержує ступінь хорунжого. У вересні Генеральний Штаб УПА призначає його ад'ютантом командира Дрогобицької ВО-5, а навесні 1945 року призначений командиром Калуського тактичного відтинку. 1946 року „Байрак" — командир ВО „Магура".

В 1946 році бере участь у військових рейдах на Словаччину і Закерзоння. Відділи УПА, бльоковані польськими і чеськими військами, цілий тиждень не одержували харчів. Змучені і голодні воїни вели переможні бої з польськими і чеськими військами. Поляки у своїх зведеннях відзначали високу організованість і боєздатність відділів УПА. Плянуючи наступальні бої, на одного воїна УПА призначають одинадцять польських військових.

19-21-го червня 1947 року відділ командира „Байрака" при відході зі Словаччини під с. Струбовиська (пов. Лісько) звів 13 завзятих менших і більших боїв з польськими і чеськими більшовицькими військами. Виснажені довгим маршем, безперервними боями, часто опухлі з зголоду, повстанці показували зразки справжнього геройзму. Вони не залягали під густим вогнем противника, а стоячи розстрілювали ворога. Коли не ставало набоїв, кидались у ворожі окопи, б'ючи ворога прикладами крісів. Поранені застрілювались, щоб не бути тягарем друзям, а здорові виносили на плечах з бою поранених. У серпні 1947 року „Байрак" був нагороджений Українською Головною Визвольною Радою Срібним Хрестом Бойової Заслуги II ступеня і одержав звання сотника.

Дуже любили повстанці свого командира. Він ділив з ними усі невигоди підпільного життя. В бою старався зберегти життя своїм воїнам, склати найвигідніші для них умови. Особливо піклувався пораненими. Довго сумував і завжди пам'ятав полеглих у боях друзів.

У 1949 році наказом Військового Секретаріяту УГВР Косарчинові було присвоєне звання майора. У зв'язку з припиненням бойових дій УПА „Байрака" переводять в організаційну сітку. Він був призначений виконуючим обов'язки Крайового Провідника ОУН Карпатського краю.

Умови підпільної праці стають чимраз важчі. Лютує „червона мітла", скаженіють енкаведисти, але ОУН і народ живуть і не перестають боротися.

13-го грудня 1951 року гине, потрапивши на ворожу засідку, майор Ярослав Косарчин. Сім довгих років віддав він активній підпільній боротьбі з окупантом. Сім довгих років служив він Україні вірою і правдою. Не дзвонили йому на похорони церковні дзвони, не співали священики „Вічная пам'ять", не знаємо, де його могила, але тим більший його вклад у незалежну самостійну українську державу.

Всевишній належно винагородить на небесах покійного за всі важкі випробування і страждання, які переніс на землі.

Роман Басараб
Івано-Франківське

„Наш новий..."

(Закінчення зі стор. 1)

користовую час свого там перебування, щоб як лише нагода є їздити по Україні і читати лекції для учителів різних шкіл. Ось тепер після повороту із святочного перебування в ЗСА вибираюся до Інституту Збройних Сил у Севастополі, щоб провести двотижневий курс для старшин, які провадять в армії освітньою працею. На початку червня буде, як кожного року, курс для учителів з різних шкіл України, який організовує Координаційний Комітет Допомоги Україні. В тих курсах я беру участь кожного року та уважаю, що вони дуже помічні.

— Ви, як можна бачити з ваших плянів, сильно заангажовані в навчанні в Україні. Але здається в загальному немає багато наших університетських професорів діяспори, щоб мали нагоду читати лекції в університетах чи вищих курсах, чи не так?

— Так це правда, я можу так на борзі вичислити вам лише кілька прізвищ, хоча лекції історії, літератури, політичної думки тепер для студентів та учителів України дуже важливі. А важливі не лише самі предмети, але також їхнє подання студентам у західній спосіб навчання, в якому студенти можуть конфронтувати свої думки, дискутувати з професорами, а цього тамошні професори ще не дуже уживають.

— А як сьогодні стоїть проблема української мови у шкільництві та її навчання ?

— Ми все у певному стані війни, але, наприклад, керівник шкільництва в Києві Борис Жебровський старається таки впровадити всюди українську мову, хоча це не є завжди з повним успіхом.

— Повернімося однак до плянового видання семитомника, що має саме в українській мові заповнити прогалину своїми темами і допомогти учителям та усім, що цікавляться поважно питаннями політичними-суспільними та релігійними.

— Мушу вам сказати, що головне управління Києва є так зацікавлене тим виданням, що вже виділило фонди на закуп цих книжок для шкіл. Але це, розуміється, мало, коли є плян видати семитомник у 10,000 примірниках.

Нам треба зібрати великі фонди на видання, хоча три томи вже готові до друку, а над дальшими працює ця редакційна колегія під проводом В. Шевчука, яку я подав. Тому ми дуже надіємося на фінансову допомогу нашої спільноти, яка напевно розуміє важливість такого підручника в навчальних системах сьогоднішньої України.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 30-го СІЧНЯ 1998 р.

Ню Йорк, Н.Й. Загальні збори Пластового Відділу 450-го УНС відбудуться о год. 5-ій по пол. в домівці „Самопоміч" при 98 Друга авеню. В програмі: звіти уступаючої Управи та Контрольної Комісії, дискусія, вибір нової Управи. Голова — Х. Навроцька, секретар — Е. Мілянич.

НЕДІЛЯ, 15-го ЛЮТОГО 1998 р.

Дітройт, Миш. Відділ 292 УНС відбуде свої річні збори о год. 12-ій полудня в залі церкви св. Івана Хрестителя при вул. 3977 Clippert Ave. Членів Відділу 292 просимо до участи. Ірена Прийма — секретар.